

Brassó, 1914. május 20. – Pécs, 1995. április 8.

Értelmiségi családból származott, apja ügyvéd, majd köz-jegyző, a nemzetközi munkajog magántanára volt a pécsi egyetemen. Az olasz frontról hazatérő édesapa 1918-ban Brassóból Budapestre menekítette családját, később Szombat-helyen telepedtek le. Középiskoláit a premontrei rendi Szent Norbert Gimnázium-ban végezte. 1932–36-ban a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tüdő-mányegyetemen folytatott jogi tanulmányokat, állam- és jogtudományi doktorátust szerzett. Szakmai pályája elején közjegyzőjelölt volt, majd 1937-től táblai tanácsjegyzőként működött Budapesten. 1942-ben letette a bírói szakvizsgát, Pécsre kinevezték járásbírónak. 1942-től néhány hónapos megszakítástól eltekintve 1945 áprilisáig a hadseregben szolgált. 1945-től Pécsre visszatérve – 1945. október 15-étől 1946. május 31-ig tartó internálását kivéve – 1948-ig folytatta bírói tevékenységét.

1946 novemberében belépett a Független Kisgazdapártba. A kisgazdapárt 1947-es politikájától eltávolodott, az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választások idején a Demokrata Néppárt képviselőjelöltjeként került fel a párt Baranya és Tolna megyei listára. Megválasztása után, bár formálisan a párt vezetői közé tartozott, nem tudta érvényesíteni Mindszenty József hercegprímás nézeteivel rokon elképzeléseit a DNP politikájának irányításában. A magyar-jugoszláv barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés ratifikálása kapcsán a párton belül kiobbant viták nyomán 1948. április 2-án bejelentette kilépését a DNP parlamenti frakciójából. Pártonkívüliként folytatott ellenzéki képviselői tevékenységet. Az 1945-ös internálással kapcsolatban beadott összeférhetetlenségi bejelentésnek és a rendőri megfigyelésnek az volt a célja, hogy kikényszerítsék lemondását. 1949. január 11-én visszaadta képviselői mandátumát, de másnap letartóztatták, majd 1949. április 21-én a demokratikus államrend és köztársaság megdöntésére irányuló mozgalom vezetésének koholt vádjával a Budapesti Népbíróság elé állították. 1949. szeptember 28-án jogerősen 12 év fegyházra és vagyonának elkobzására ítélték. Váccott, a budapesti Gyűjtőfogházban és Mária-nosztrán raboskodott. Ügyét 1956-ban újra-vizsgálták, és a hátralevő büntetést az eljárás során elkövetett törvénysértések miatt elengedték. 1956. szeptember 23-án szabadult. A forradalom napjainakban részt vett a DNP újjáalakításában, a párt országos főtitkárává választották. A Legfelsőbb Bíróság 1957. március 11-én hét év hat hónapra leszállította ítéletét, és kitöltöttnek vette a büntetést. 1957 júliusában októberi magatartásáért internálták. Tizenhárom hónapig Kistarcsán illetve Tökölön tartották őrizetben, 1960-ig rendőri felügyelt alatt állt. Szabadulása után 1963 áprilisáig építőipari vállalatok segédmunkása illetve vasbetonszerelő szakmunkása, majd üzemgazdász volt a Bükkösi Állami Gazdaságban. 1964. január 6-án összeesküvés szervezésének vádjával ismét letartóztatták. A Fővárosi Bíróság október 8-án hétévi börtönre ítélte, ítéletét a Legfelsőbb Bíróság tíz év börtönre súlyosbította büntetését, amelyet teljesen kitöltött a budapesti Gyűjtőfogházban. 1974. január 6-án szabadult, megélhetését fordítóirodák alkalmi megbízásainak teljesítéséből fedezte. 1987-ben mentesült a hátrányos jogkövetkezmények alól,

csak akkor jegyezték be a szakfordítók névjegyzé-kébe. 1989. március 17-én Keresztes Sándorral és Ugrin Józseffel újjáalakították a Kereszténydemokrata Néppártot, amelynek országos intéző-bizottsági tagja lett. A Baranya megyei POFOSZ örökös tiszteletbeli elnöke volt.